

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/221/2013
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3112225975
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Zajacová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2014:3112225975.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Zajacovej a sudcov JUDr. Márie Vrtochovej a JUDr. Denisa Vékonyho v právnej veci navrhovateľa: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pribinova ul. č. 25, IČO: 35 807 598, právne zastúpený spoločnosťou Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporcovi Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti SR, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu majetkovej škody vo výške 125,- Eur a nemajetkovej ujmy vo výške 330,- Eur, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 28. júna 2013, č.k. 27C/330/2012 - 25, jednohlasne, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e .**

Odporcovi sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol návrh, ktorým sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi zaplataenia náhrady majetkovej škody vo výške 125,- eur a náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 330,- eur z titulu nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Trenčín. Súd prvého stupňa po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného v rozhodnom období (t.j. do 31.05.2010), § 3 ods. 1 písm. d/, ods. 2, § 9 ods. 1, 2, § 17 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, a založil ho na tom skutkovom základe, že dňa 12.01.2009 bola súdnym exekútorom JUDr. Rudolfom Krutým na Okresný súd Trenčín doručená žiadosť o udelenia poverenia vo veci vedenej na jeho exekútorskom úrade pod sp.zn. EX 11660/2008 v prospech oprávneného POHOTOVOSTĚ, s.r.o., IČO: 35 807 598, so sídlom v Bratislave, Pribinova ul.č. 25, proti povinnej Magdaléne Pšenekovej, na základe exekučného titulu, ktorým bol rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného zriaďovateľom Slovenská rozhodcovská, a.s., so sídlom Bratislava, Karloveské rameno 8, IČO: 35 922 761, zo dňa 03.10.2008, sp.zn. SR 09201/08, pričom Okresný súd Trenčín dňa 30.01.2009 vo veci rozhodol a vydal poverenie č. 5309-051882. Na základe tvrdení navrhovateľa, uvedených v žalobnom návrhu zistil, že tento si uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Trenčín, ktorého sa mal uvedený subjekt dopustiť tým, že o žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia nerozhodol v zákonnej lehote. Vychádzajúc z toho, že právo na náhradu škody, spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v zmysle čl. 46 ods. 3 Ústavy SR nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie, zisťoval existenciu podmienok, ktoré v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu za vznik škody, a ktoré musia byť splnené súčasne, t.j. 1/ nesprávny úradný postup pri rozhodovaní o návrhu na udelenie poverenia súdnemu exekútorovi, 2/ vznik škody a 3/ príčinnú súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. V danej súvislosti konštatoval, že podľa ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku súd musí o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia rozhodnúť do 15 dní od jej doručenia a z exekučného spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er/36/2009 bolo zistené, že

vo veci vydal poverenie na vykonanie exekúcie 18 dní po doručení žiadosti. V nadväznosti na uvedené ustálil, že vydanie poverenia 3 dni po uplynutí zákonnej lehoty predstavuje nesprávny úradný postup v zmysle § 18 z.č. 514/2002 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. K požiadavke navrhovateľa, aby súd konštatoval porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov uviedol, že existenciu zbytočných prietrahov v súdnom konaní môže určiť len Ústavný súd SR, ktorý má právomoc rozhodovať o porušení ústavných práv fyzických a právnických osôb. V súvislosti s uplatnenou majetkovou škodou dôvodil, že navrhovateľ nekonkretizoval, či uvedené náklady predstavujú skutočnú škodu alebo ušlý zisk a neunesol tak bremeno tvrdenia. Ďalej zdôraznil, že navrhovateľ sa nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku a výšky škody tvrdením, že presnú výšku škody nemôže vyčíslieť ani preukázať, a neobstojí podľa neho ani argumentácia navrhovateľa o ochrane osobných údajov, obchodného tajomstva a dôverných informácií. Na základe uvedeného uzavrel, že navrhovateľ nijakým spôsobom nepreukázal vznik ani výšku majetkovej škody. Pokiaľ ide o príčinnú súvislosť ako ďalší predpoklad, v danej veci nemožno podľa jeho názoru konštatovať existenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a tvrdenou škodou, keď mal za to, že žiadna škoda nevznikla a pokiaľ by aj navrhovateľ zdokladoval náklady na udržiavanie a správu informačného systému, nepreukázal ich spojitosť s nedodržaním lehoty na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, t.j. žeby mu náklady nevznikli aj za situácie, ak by bolo rozhodnutie vydané v zákonnej lehote. K uplatnenému nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch skonštatoval, že oneskorené rozhodnutie v prejednávanej veci nezasahuje do práv navrhovateľa v takej miere, žeby bolo na mieste priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Bolo na navrhovateľovi, aby preukázal, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením a tak dospel k záveru, že navrhovateľ nepreukázal, že by v dôsledku doby rozhodovania o žiadosti súdneho exekútora povinný subjekt zanikol, pričom aj ak by povinná zomrela, Občiansky zákonník upravuje postup, ako si môže navrhovateľ ďalej uplatniť svoju pohľadávku v dedičskom konaní. Samotné vedenie exekučného konania bez ohľadu na jeho dĺžku nepovažoval za objektívnu prekážku na udržiavanie kontaktu oprávneného resp. exekútora s povinným ani za dôvod k vzniku insolventnosti povinného a zdôraznil, že pocity frustrácie, úzkosti, neistoty, a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti u riadiacich členov navrhovateľa sú pre posúdenie vzniku nemajetkovej ujmy u právnickej osoby bezpredmetné, keďže ujma nevzniká priamo fyzickým osobám, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú. Nakoľko navrhovateľ nijako bližšie nekonkretizoval zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov, neupresnil, v čom a ako oneskorené rozhodnutie o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia ovplyvnilo jeho ďalšie podnikateľské postupy, súd prvého stupňa pre nesplnenie zákonom vyžadovaných podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom orgánu verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. návrh navrhovateľa na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 O.s.p., odporcovi trovy konania nevznikli, preto mu ich náhradu voči navrhovateľovi nepriznal.

Proti tomuto rozhodnutiu podal včas odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby krajský súd ako súd odvolací napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a prejednanie. Namietal, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca. Ďalej uviedol, že konečné rozhodnutie vo veci súdom vylúčeným sudcom neprichádzal do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu na prerušenie konania v zmysle § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému legálne nepripustil odvolanie. Súd sa tiež nedostatočne oboznámil s podmienkami, za ktorých je možné viesť konanie, keď ignoroval žiadosť navrhovateľa o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu podľa § 101 ods. 2 O.s.p., kedy navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní. Tiež nemal možnosť vyjadriť sa k tvrdeniam odporcu, z ktorých súd pri svojom rozhodnutí vychádzal s tým, že súd rozhodol bez toho, aby umožnil navrhovateľovi vyjadriť sa k skutkovým a právnym otázkami k veci. Nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k týmto dôkazom vyjadriť a tým, že sa vo veci neuskutočnilo ústne pojednávanie, porušil práva navrhovateľa na kontradiktórny súdny proces. Kontradiktórnosť sa neobmedzuje len na oprávnenie vyjadrovať sa k tvrdeniam protistrany, ale aj na rovnaké oprávnenie voči dôkazom, ktoré súd získal z vlastnej iniciatívy. V prípade, ak odporca nereagoval na výzvu súdu, aby predložil písomné vyjadrenie, mal súd postupovať podľa ust. § 153b O.s.p. a mal vydať rozsudok pre zmeškanie. Čo sa týka majetkovej škody úplne ignoroval všetky tvrdenia o majetkovej škode, ktorá vznikla z titulu na udržiavanie a správu informačného systému a to z titulu výdavkov, ktoré navrhovateľ mal. Poukázal tiež na nedostatok odôvodnenia rozhodnutia súdu prvého stupňa v nadväznosti na čl. 6 Dohovoru ako aj Ústavy SR a navyše napriek tomu, že skutkový dej je v tomto konaní jedinečným, odôvodnil svoje negatívne rozhodnutie úplne rovnakými dôvodmi a tými istými

vetami ako v iných rozhodnutiach. Nesúhlasil tiež s tvrdením, že náklady na správu pohľadávky počas nečinnosti súdu si zapríčinil dlžník, teda povinný. V prípade, ak by došlo k rozhodnutiu súdu o návrhu v zákonnej lehote, náklady na správu by prešli na súdneho exekútora a boli by časom transformované do podoby trov exekúcie. Tiež poukázal na to, že hodlal v konaní pred súdom prvého stupňa predložiť dôkazy o výške majetkovej škody a to prostredníctvom znaleckého posudku, ktorého vyhotovenie si zabezpečil. Súd však dokazovanie neprípustne skrátil len na dôkazy vykonané ex offo a zároveň navrhovateľa nepoučil podľa ust. § 120 ods. 4 O.s.p. a neoznámil mu, že hodlá vyhlásiť rozhodnutie vo veci samej tak, aby mu dal priestor navrhnúť alebo predložiť ďalšie dôkazy. Súd vôbec nevysvetlil, prečo nekonštatoval, že došlo k porušeniu práva navrhovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov zaručeného čl. 48 ods. 2 Ústavy SR. Súd predsa sám zistil, že o návrhu nebolo rozhodnuté v zákonom stanovenom čase a pre túto nečinnosť a nesprávny úradný postup nenašiel žiadne objektívne udržateľné a ospravedlňujúce dôvody. Rozhodnutie súdu je vnútorne rozporne, pretože napriek tomu, že zistil porušenie práva, nekonštatoval ho a na tejto chybe postavil svoje rozhodnutie o nepriznaní nemajetkovej ujmy navrhovateľovi.

Odporca sa k podanému odvolaniu písomne nevyjadril.

Krajský súd ako súd odvolací vec preskúmal podľa ust. § 212 ods. 1 O.s.p. po nariadení odvolacieho pojednávania, na ktorom doplnil dokazovanie prečítaním listinných dôkazov a to návrhu zo dňa 17.09.2012, ďalej oboznámil rozsudok súdu prvého stupňa zo dňa 28.06.2013, čl. 25 - 29, odvolanie odporcu z čl. 30 - 40 vrátane príloh, oboznámil obsah spisu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 61Er/36/2009 a to konkrétne žiadosť o udelenie poverenia zo dňa 12.01.2008 vrátane návrhu na vykonanie exekúcie, rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zo dňa 03.10.2008, sp. zn. SR 09201/08, vrátenie poverenia zo dňa 07.01.2010 ako aj poverenie Okresného súdu Trenčín zo dňa 30.01.2009, znalecký posudok č. 1/2014.

Navrhovateľ pri výsluchu pred odvolacím súdom uviedol, že za podstatnú považujú tú skutočnosť, že súd prvého stupňa v prejednávanej veci nezohľadnil znalecký posudok, ktorý súdu predložil a s poukazom na skutočnosť, že k vydaniu poverenia nedošlo v lehote 15 dní ako zákon ukladá. Nesprávny úradný postup zo strany exekučného súdu videl v tom, že k vydaniu poverenia došlo 3 dni po zákonom stanovenej 15-dňovej lehote. Z tohto dôvodu potom museli vynaložiť prostriedky na vedenie pohľadávky, museli prijať zamestnancov, viesť elektronický systém s tým, že zo znaleckého posudku vyplýva, že náklady na takéto udržiavanie systému predstavujú (str. 43 znaleckého posudku) celkovo 30,- eur. Zároveň uviedol, že nevie uviesť z čoho pozostáva zbytok žalovanej sumy, kedy sa návrhom domáhajú náhrady škody vo výške 125,- eur a preto uviedol, že škoda predstavuje najmenej 30,- eur a nevedel predložiť dôkazy z čoho by mal pozostávať zbytok sumy. Čo sa týka náhrady nemajetkovej ujmy potvrdil, že pri podanom návrhu vychádzali z údajov klienta, ktorý tvrdil, že omeškanie predstavuje 6 mesiacov. Nakoľko v súčasnosti zistili, že omeškanie bolo 3 dni, ponechal na zváženie súdu v akej výške vyčíslil nemajetkovú ujmu. Nevedel sa vyjadriť k tomu, v čom by mala spočívať konkrétna nemajetková ujma, v danej súvislosti poukázal na písomné zdôvodnenie odvolania, pričom v konečnom dôsledku žiadal rozsudok súdu prvého stupňa zrušiť. Na námietke zaujatosti vznesenej voči zákonnej sudkyni v odvolaní netrval.

Krajský súd na danom pojednávaní z obsahu exekučného spisu Okresného súdu Trenčín, sp. zn. 61Er/36/2009 zároveň zistil, že žiadosť o udelenie poverenia bola na exekučný súd doručená dňa 12.01.2009 s tým, že exekučný súd vydáva poverenie 30.01.2009, pričom exekútor vracia poverenie na okresný súd dňa 13.01.2010 z dôvodu, že exekučné konanie sa skončilo vymožením pohľadávky oprávneného, jej príslušenstva ako aj trov exekučného konania.

Zo znaleckého posudku č. 1/2014 vypracovaného Ekonomickou univerzitou v Bratislave na základe objednávky zadávateľa spoločnosti POHOTOVOSŤ, s.r.o. so sídlom v Bratislave, ktorý zároveň podľa dokladov navrhovateľa bol doručený odporcovi na vedomie dňa 26.02.2014 a to konkrétne zo strany 43 daného znaleckého posudku ďalej odvolací súd zistil, že na základe vykonanej analýzy mzdových nákladov, nákladov na poštovné a telekomunikačné služby, tlač a úpravu informačného systému znalecký kolektív realizoval výpočet majetkovej ujmy vzniknutej spoločnosti POHOTOVOSŤ, pričom mzdové náklady takto predstavovali sumu 4,15 Eur, náklady na tlač 5,31 Eur, náklady na úpravu informačného systému 13,86 Eur, náklady na poštovné 3,01 Eur, náklady na telekomunikačné služby 4,43 Eur, spolu 30,76 Eur.

Z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku veta druhá platného a účinného v čase podania žiadosti o udelenie poverenia vyplýva, že ak súd nezistí rozpor v žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrh na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu zo zákonom do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.

Podľa ust. § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prieťahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv alebo právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa ust. § 17 ods. 1, 2, 3 cit. zákona v znení účinnom do 31.12.2012 sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postup, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch sa určuje s prihliadnutím najmä na a/ osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b/ závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d/ závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Z ust. § 101 ods. 1 a § 120 ods. 1 O.s.p. vyplýva procesná povinnosť účastníka konania tvrdiť skutkové okolnosti, z ktorých odvodzuje právo alebo povinnosť protistrany a procesná povinnosť označiť dôkazy, ktorými chce preukázať pravdivosť ním tvrdených skutočností. Ide o základné povinnosti účastníka sporového konania. Dôkazné bremeno sa chápe v spojitosti s procesnou zodpovednosťou účastníka konania za to, že v konaní neboli preukázané jeho tvrdenia. Táto zodpovednosť sa prejaví v jeho procesnom neúspechu. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu, aby rozhodol o veci samej aj v prípadoch nepreukázania určitej skutočnosti, ktorá bola významná pre rozhodnutie podľa hmotného práva. Rozsah dôkazného bremena vyplýva z hmotného práva, z príslušnej hmotnoprávnej normy. V zásade platí, že dôkazné bremeno má ten, komu je podľa hmotného práva na prospech existencia určitej skutočnosti.

Označenie dôkazov nie je iba procesnou povinnosťou účastníkov konania, ale aj ich procesným oprávnením. Uplatnenie tohto práva je však časovo limitované s tým, že v zmysle ust. § 120 ods. 4 O.s.p. sú účastníci povinní označiť všetky dôkazy alebo skutočnosti najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa končí dokazovanie na súde prvého stupňa. Právomoc súdu konať o veci, o ktorej sa žalobný návrh týka v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v občianskom súdnom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dôkazov a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutia, ktoré z nich budú v rámci vykonávania vykonané, je vždy vecou súdu a nie účastníkov konania.

V preskúmvanej veci bol zástupca navrhovateľa vypočutý na pojednávaní pred odvolacím súdom, kedy mu bolo umožnené predkladať návrhy a dôkazy na preukázanie svojich tvrdení, pričom napriek takto poskytnutej možnosti, navrhovateľ svoje oprávnenie nevyužil.

Právo účastníka, aby jeho vec bola prejednávaná verejne a v jeho prítomnosti zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR nemožno chápať tak, že by súd nemohol konať a rozhodnúť vo veci bez prítomnosti účastníka, ale tak, že súd je povinný umožniť účastníkovi uplatnenie tohto práva.

Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje vec prejednať v neprítomnosti účastníka, ktorý i keď bol riadne predvolaný, nedostavil sa na pojednávanie a ani nepožiadal z dôležitého dôvodu o jeho odročenie, čo je prejednávaný prípad.

Z tohto predpokladu vychádza aj ust. § 119 O.s.p., v zmysle ktorého pojednávanie sa môže odročiť len z dôležitých dôvodov.

V zmysle ust. § 132 O.s.p. dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci.

Navrhovateľ svoj návrh v prejednávanej veci založil na tom skutkovom tvrdení, že došlo k nesprávnemu úradnému postupu zo strany exekučného súdu, ktorý nerozhodol o udelení poverenia v prospech súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote.

Ako vyplýva zo zisteného skutkového stavu v prejednávanej veci je teda fakt, že zo strany okresného súdu došlo k nesprávnemu úradnému postupu v tom smere, že poverenie v prospech súdneho exekútora nebolo vydané v 15-dňovej zákonnej lehote, avšak bolo vydané v lehote 18 dní od doručenia žiadosti, t.z. omeškanie exekučného súdu takto predstavuje 3 dni. Právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo nesprávny úradným postupom nie je absolútne, ale podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jeho uplatnenie. Okrem samotného nesprávneho úradného postupu musia byť súčasne splnené aj ďalšie podmienky a to vznik škody a príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

V tomto smere však navrhovateľ dôkazné bremeno napriek možnosti poskytnutej odvolacím súdom po nariadenom pojednávaní neuniesol.

Je síce pravdou, že navrhovateľ odvolaciemu súdu predložil znalecký posudok, z ktorého odvodzoval vzniknutú škodu, pričom však z tohto znaleckého posudku preukazoval svoje tvrdenie o vzniknutej škode vo výške 30,- Eur. Samotnú sumu 125,- Eur, ktorá mala predstavovať majetkovú škodu v dôsledku nesprávneho úradného postupu, tak nevedel preukázať. Navrhovateľ sa nemôže zbaviť dôkazného bremena ohľadom preukázania vzniku výšky škody tvrdením, že takúto škodu nemôže vyčíslieť, preukázať, prípadne, že sa jedná o ochranu osobných údajov, obchodného tajomstva, dôverných informácií a zároveň sa svojej dôkaznej povinnosti nemôže ani zbaviť tým, že ponechá určenie výšky škody na zvážení súdu.

Skutočnú výšku škody treba vždy hodnoverne preukázať tak, aby nedochádzalo k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísleniu škody.

Neobstoja tvrdenia navrhovateľa ani v časti, v ktorej uvádza, že škoda by mala spočívať v nákladoch na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnancov, nákladov na udržiavanie správy informačného systému a iné, pretože z obsahu exekučného spisu vyplýva, že istina vrátane príslušenstva a trov konania pred súdom ako aj trov exekučného konania boli vymožené, preto ani v tomto smere navrhovateľ dôkazné bremeno neuniesol.

Rovnako navrhovateľ neuniesol dôkazné bremeno ani ohľadom preukázania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, a to s poukazom nielen na skutočnosť, že pohľadávka v prejednávanej veci bola vymožená, ale aj na nesplnenie ďalšej povinnosti bremena tvrdenia v tom smere, aby preukázal a zdokladoval náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch a podmienky, za ktorých by mu mohla byť eventuálne náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch priznaná. Preto aj v tejto časti bol v celom rozsahu správny postup súdu prvého stupňa, ktorý návrh ako nedôvodný zamietol.

Čo sa týka ďalších odvolacích námietok, ani jedna z nich v prejednávanej veci dôvodná nebola. Nie je pravdou, že v prejednávanej veci rozhodoval vylúčený sudca, pretože o vylúčení zákonného sudcu rozhodoval odvolací súd v konaní, pričom uviedol, že sudca, ktorému bola vec pridelená na pojednanie, nie je vylúčený z rozhodovania a pojednávania veci. Okrem toho navrhovateľ na pojednávaní pred odvolacím súdom uviedol, že na vznesenej námietke zaujatosti netrvá s prihliadnutím na skutočnosť, že po odchode pôvodného zákonného sudcu, ktorému bola vec pridelená na pojednanie, bola následne na základe Dodatku č. II k Rozvrhu práce Okresného súdu Trenčín na rok 2012 pridelená sudkyňi JUDr. Ivete Sopkovej, ktorá nebola sudkyňou ani zamestnancom Okresného súdu Trenčín v čase jeho rozhodovania v exekučne veci. Rovnako sa nepreukázalo pravdivým tvrdenie, že súd prvého stupňa rozhodoval o prerušení konania, pretože takáto žiadosť sa v spise nenachádza. Zo strany navrhovateľa tiež nebolo preukázané tvrdenie, že navrhovateľ trval na osobnej účasti právneho zástupcu na pojednávaní, pretože takýto dôkaz tiež v spise založený nie je. Vzhľadom na skutočnosť, že odvolací súd v prejednávanej veci vytyčil pojednávanie, dal tým zároveň možnosť navrhovateľovi zabezpečiť kontradiktórnosť súdneho procesu, pričom napriek tejto možnosti, toto svoje oprávnenie navrhovateľ nevyužil, dôkazné bremeno neuniesol, neobstoja ani ďalšia odvolacia námietka ohľadom porušenia jeho práva zo strany súdu prvého stupňa na kontradiktórnosť súdneho procesu.

Nie je pravdou tiež tvrdenie navrhovateľa v odvolaní, že súd ignoroval tvrdenia navrhovateľa o majetkovej škode, pretože s týmito sa súd dôsledne zaoberal.

Vo zvyšku odvolací súd poukazuje na vecne správne a vyčerpávajúce odôvodnenie súdu prvého stupňa, s ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje tak, ako to predpokladá ust. § 219 ods. 2 O.s.p..

O náhrade trov odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 224 ods. 1 v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p. a úspešnému odporcovi náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, nakoľko tento si žiadne trovy odvolacieho konania neuplatnil a z obsahu spisu mu ani trovy odvolacieho konania nevyplývajú.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie n i e j e p r í p u s t n é .